

Incoherències...

Un relat de: [Romy Ros](#)

Incoherència?...

Marina escrivia una carta deixant nua la seva ànima...

Potser un dia descobriràs o t'adonaràs que has emplenat els teus dies i els teus anys amb la meva presència i en canvi, t'hi esforces per buidar-me, esfumar-me, absentar-me... dels teus records.

Aquesta actitud, racional o irracional, et delata...potser com a narcisista o com a persona dominada per un ego al qual valores més que l'amor que pots sentir o ets capaç de donar. És aquest ego, que et converteix en vulnerable per a les persones que saben afalagar-te sense que t'adonis massa: llavors el titella del teu interior creix i tu balles la dansa d'aquella música que un dia vas creure que era la que et donava energia. Aquella que senties que inspirava veritat,...una música especial, diferent, novedosa...

Darrera d'algunes novetats teves, darrera d'aquesta cerca incessant d'una seducció inconstant... no hi ha res més que una falta de criteri que s'aguditza cada dia... La única constància que apliques és la constant cerca. Llàstima que et cansis fàcilment amb les troballes i no t'hi esforcis un xic en acaronar els vincles que realment t'aportarien profunda satisfacció.

De què tens por?...

Pot ser, ara que estic trista, recordo una frase antiga d'adolescència que m'acompanyava en els moments riallers..."aunque viajemos por el mundo buscando la belleza, debemos llevarla con nosotros porque sinó, nunca la encontraremos".

He passat tants anys ocupada intentant fascinar-te que no m'he adonat de la fascinació que exercia sobre altres persones, el grau d'influència que podia arribar a tenir en d'altres... i ara, exhausta m'he permès el dret a seure a descansar del "segueix-me... o rebenta", i en aquestes estones, un ventall d'imatges m'acompanyen i en forma de mirall esclaten per mostrar-me que el temps no passa en va. El mirall desplega cent records de gent que m'ha deixat el seu granet de sorra en pessics dolços aportant curosament una porció positiva per guarir l'autoestima ferida degut a la invisibilitat a la que alguns m'havien relegat.

També sé, que hi són, que estan ací, els fans incondicionals en forma de dos fills meravellosos que saben reconèixer i agrair qualitats i virtuts. També saben perdonar defectes i carències. Ells han emplenat la meva vida i la meva existència: per ells he estat capaç de lluitar i trobar forces quan tot s'enfonsava. Pensant en ells he pogut ascendir dels inferns als que vaig prometre no tornar-hi mai !

I ara que reflexiono i valoro el temps...també m'adono del valor de les paraules, encara que tu t'hi empenyis en treure-li. Les paraules sempre tenen valor, elles comuniquen, expressen pensaments, emocions i sentiments...elles ens diferencien dels animals. Sense el llenguatge, no seriem humans.

Ara, una vegada més tinc les mans esteses i el cor a les butxaques, visc el present sentint que importa l'avuí, doncs demà qui ho sap! He viscut intensament les meves emocions, ho he compartit tot amb tu. Crec que a vegades no ho has valorat. Ara ja no importa.

Segueixo el camí cap a la meva reafirmació i si vols em pots acompanyar, sinó tampoc em derramaré. Seguiré el camí amb la fortalesa que sempre he tingut altra hora no hauria arribat fins aquí ni estaria escrivint això.

Aquí tens els meus records...i ara m'adono que no sé qui dels dos som més incoherents; si tu per amagar o jo per tolerar!

Romy Ros